Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (seitsemäs jaosto)

16 päivänä heinäkuuta 2025*

EU-tavaramerkki – Mitättömyysmenettely – EU-tavaramerkiksi rekisteröity sanamerkki ICELAND – Ehdoton mitättömyysperuste – Kuvailevuus – Asetuksen (EY) N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohta (josta on tullut asetuksen (EU) 2017/1001 7 artiklan 1 kohdan c alakohta)

Asiassa T-105/23,

Iceland Foods Ltd, kotipaikka Deeside (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajanaan asianajaja G. Vos,

kantajana,

jota tukee

International Trademark Association (INTA), kotipaikka New York (Yhdysvallat), edustajinaan asianajajat N. Parrotta, M. Perraki ja A. Lubberger,

väliintulijana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehenään V. Ruzek,

vastaajana,

jossa muina osapuolina EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä olivat ja väliintulijoina unionin yleisessä tuomioistuimessa ovat

Íslandsstofa (Promote Iceland), kotipaikka Reykjavik (Islanti),

Islanti,

SA – Business Iceland, kotipaikka Reykjavik,

edustajinaan asianajajat A. von Mühlendahl ja H. Hartwig,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Kowalik-Bańczyk sekä tuomarit E. Buttigieg ja I. Dimitrakopoulos (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies G. Mitrev,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 16.10.2024 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantaja Iceland Foods Ltd vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) suuren valituslautakunnan 15.12.2022 tekemän päätöksen (asia R 1238/2019-G) (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista.

Asian tausta

2 Íslandsstofa (Promote Iceland), Islanti ja SA – Business Iceland esittivät EUIPO:lle 14.11.2016 vaatimuksen siitä, että EU-tavaramerkki, joka oli rekisteröity kantajan 19.4.2002 jättämästä hakemuksesta sanamerkin ICELAND osalta, julistettaisiin mitättömäksi.

3 Tavarat ja palvelut, jotka riidanalainen tavaramerkki kattoi ja joiden osalta mitättömäksi julistamista vaadittiin, kuuluivat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 7, 11, 16, 29–32 ja 35, ja ne vastaavat kunkin luokan osalta seuraavaa kuvausta:

– luokka 7: ”Sähkökäyttöiset puhdistuslaitteet kotitalouskäyttöön, mukaan lukien sähkökäyttöiset ikkunanpuhdistuslaitteet ja sähkökäyttöiset kengänpuhdistuslaitteet ja pölynimurit; pesukoneet; kotitalouskoneet; osat ja tarvikkeet kaikille edellä mainituille tavaroille; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 7”

– luokka 11: ”Lämmitys-, keitto-, jäähdytys-, kuivatus- ja ilmastointilaitteet; pakastimet, jääkaapit, jääkaappi-pakastinyhdistelmät, mikroaaltouunit; osat ja tarvikkeet kaikille edellä mainituille tavaroille; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 11”

– luokka 16: ”Paperi, pahvi, paperitavarat, pahvitavarat, käärimis- ja pakkaustarvikkeet; paperi- ja muovikassit, kaikki pakkaukseen; wc-paperi, paperipyyhkeet, kantokassit, muovikassit, paperi- ja muovipussit; pussinsulkimet; nimilaput; kuulakärkikynät, mustekynät ja lyijykynät; siirtokuvat; hintatarrat ja -laput sekä pidikkeet kirjekuorien muodossa; painotuotteet, kausijulkaisut ja paperikauppatavarat; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 16”

– luokka 29: ”Liha, siipikarja ja riista, lihauutteet; säilötyt, kuivatut ja umpioidut hedelmät ja vihannekset; marmeladihyytelöt; munat, maito ja maitotuotteet; ravintoöljyt ja -rasvat; liha- ja vihannessäilykkeet; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 29”

– luokka 30: ”Kahvi, tee, kaakao, sokeri, riisi, tapioka, saago, kahvinkorvike; jauhot ja vilja-valmisteet, leipä, leivonnaiset, makeiset, jäätelöt; leivonnaiset ja makeiset, jäätelöt; hiiva, leivinjauhe; soijakastike, salaatinkastikkeet; etikka, kastikkeet, salaatinkastikkeet; jää ja suklaa; jää; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 30”

– luokka 31: ”Maatalous-, puutarha- ja metsätaloustuotteet ja viljat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; tuoreet hedelmät ja vihannekset; siemenet; luonnonkasvit ja -kukat; eläinrehut, maltaat; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 31”

– luokka 32: ”Oluet, kivennäis- ja hiilihappovedet ja muut alkoholittomat juomat; hedelmäjuomat ja hedelmätuoremehut; mehutiivisteet ja muut juomien valmistusaineet; kaikki edellä mainitut tavarat sisältyen luokkaan 32”

– luokka 35: ”Erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tuotteita valintamyymälästä; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita lähimyymälässä; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita ruokien, juomien ja kodintarvikkeiden vähittäismyymälästä; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita ruokien, juomien, kodintarvikkeiden ja kodinelektroniikan vähittäismyymälästä; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita ruokien, juomien ja kodintarvikkeiden vähittäismyymälästä; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita ruokien, juomien, kodintarvikkeiden ja kotitalouksien sähkölaitteiden vähittäismyymälästä, erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita sellaiselta Internet-sivustolta, joka on erikoistunut elintarvike- ja juomatuotteiden, kodintarvikkeiden ja kodinelektroniikan markkinointiin; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita Internet-sivustolta (mukaan lukien sellaiselta Internet-sivustolta, jota voidaan käyttää tietokoneen, tietokoneverkkojen, Internet-yhteensopivien matkapuhelinten, televisioiden, hakulaitteiden ja elektronisten suunnittelukalentereiden avulla), joka on erikoistunut elintarvike- ja juomatuotteiden, kodintarvikkeiden ja kodinelektroniikan markkinointiin; erilaisten tavaroiden kerääminen yhteen muiden hyödyksi niin, että asiakkaat voivat vaivattomasti katsella ja ostaa kyseisiä tavaroita elintarvike- ja juomatuotteisiin, kodintarvikkeisiin ja kodinelektroniikkaan liittyvän luettelon perusteella postimyynnin ja/tai tietoliikenteen välityksellä.”

4 Mitättömyysvaatimuksen tueksi vedottiin mitättömyysperusteisiin, jotka olivat pääasiallisesti ne, jotka mainitaan yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 51 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b, c ja g alakohdan (joista tuli Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1), sellaisena kuin se oli muutettuna, 52 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 7 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohta, joista puolestaan on tullut Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1) 59 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 7 artiklan 1 kohdan b, c ja g alakohta) kanssa.

5 Mitättömyysosasto hyväksyi 5.4.2019 mitättömyysvaatimuksen kaikkien edellä 3 kohdassa mainittujen tavaroiden ja palvelujen osalta.

6 Kantaja valitti 5.6.2019 EUIPO:ssa mitättömyysosaston päätöksestä.

7 Suuressa valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä Íslandsstofa (Promote Iceland), Islanti ja SA – Business Iceland esittivät mitättömyysosastossa esitettyjen mitättömyysperusteiden lisäksi mitättömyysperusteen, joka perustui pääasiallisesti asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan (josta tuli asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan f alakohta, josta puolestaan on tullut asetuksen 2017/1001 7 artiklan 1 kohdan f alakohta) säännösten soveltamiseen yhdessä.

8 Suuri valituslautakunta hylkäsi valituksen riidanalaisella päätöksellä. Se katsoi ensinnäkin pääasiallisesti, että riidanalaisen tavaramerkin mitättömäksi julistamista koskenut vaatimus, joka perustui asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohtaan, oli jätettävä tutkimatta, koska se oli esitetty myöhässä valitusvaiheessa.

9 Toiseksi suuri valituslautakunta katsoi yhtäältä, että kohdeyleisö eli Euroopan unionin englanninkielinen suuri yleisö mielsi riidanalaisen tavaramerkin osoitukseksi siitä, että sen kattamat tavarat ja palvelut olivat peräisin Islannista. Näin ollen se katsoi, että riidanalainen tavaramerkki oli rekisteröity asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan vastaisesti.

10 Toisaalta suuri valituslautakunta palautti mieleen pääasiallisesti, että ehdottomista hylkäysperusteista yhden sovellettavuus riittää siihen, ettei kyseessä olevaa merkkiä voida rekisteröidä EU-tavaramerkiksi. Joka tapauksessa oli todettava, että jos riidanalaista tavaramerkkiä olisi tutkittava asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännösten valossa, siltä olisi katsottava puuttuvan erottamiskyky.

Asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– palauttaa asian mitättömyysosastoon menettelyn jatkamista varten

– velvoittaa EUIPO:n korvaamaan tästä kanteesta aiheutuvat oikeudenkäyntikulut sekä määrää, että Íslandsstofa (Promote Iceland), Islanti ja SA – Business Iceland korvaavat mitättömyysosastossa ja suuressa valituslautakunnassa käydyistä menettelyistä aiheutuneet kulut.

12 EUIPO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos asiassa pidetään istunto.

13 Íslandsstofa (Promote Iceland), Islanti ja SA – Business Iceland vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 International Trademark Association (INTA) vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– määrää, että se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Oikeudellinen arviointi

15 Kantaja vetoaa pääasiallisesti kahteen kanneperusteeseen, jotka koskevat yhtäältä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista ja toisaalta kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista

16 Suuri valituslautakunta on katsonut pääasiallisesti, että riidanalainen tavaramerkki on kohdeyleisön kannalta kuvaus kyseisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen maantieteellisestä alkuperästä tai niiden ominaisuuksista, kun otetaan huomioon muun muassa se, että maantieteellinen nimi ”Islanti” ja tämän maan ominaispiirteet, jotka koskevat luontoa, ekologiaa, uusiutuvia energiamuotoja, taloudellista vaurautta ja ammattitaitoista työvoimaa ja jotka liittyvät sen teollisuuteen ja todelliseen vientiin, ovat erittäin tunnettuja. Näiden seikkojen perusteella voidaan päätellä, että kohdeyleisölle Islanti on maa, joka kykenee tuottamaan lukuisia erityyppisiä tavaroita ja tarjoamaan laajan valikoiman palveluja. Näin ollen suuren valituslautakunnan mukaan kohdeyleisö yhdistää kyseessä olevat tavarat ja palvelut riidanalaiseen tavaramerkkiin siten, että se ilmaisee niiden maantieteellisen alkuperän tai niiden tietyt ominaisuudet, jotka liittyvät erityisesti tähän maantieteelliseen alkuperään.

17 Kantaja ja INTA väittävät, että suuri valituslautakunta on rikkonut asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa. Ne riitauttavat suuren valituslautakunnan arvioinnit ja näin ollen päätelmän riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuudesta kaikkien kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen osalta.

18 Kantaja katsoo erityisesti, että vaikka unionin tasolla ei ole olemassa lainsäädäntöä, jossa kiellettäisiin maiden nimien rekisteröinti tavaramerkeiksi, suuri valituslautakunta on silti tosiasiallisesti asettanut tällaisen kiellon riidanalaisessa päätöksessä. Ne väittävät sen tukeutuneen tältä osin kriteereihin, jotka eivät ole ratkaisevia, kuten siihen, että kohdeyleisö tuntee maantieteellisen nimen ”Iceland”, tai kyseisen paikan virheellisiin ja vahvistamattomiin ominaispiirteisiin, ja jotka joka tapauksessa ovat merkityksettömiä. Se ei myöskään ole ottanut huomioon tiettyjä kantajan esittämiä tutkimuksia.

19 EUIPO, Íslandsstofa (Promote Iceland), Islanti ja SA – Business Iceland kiistävät kantajan ja INTA:n argumentit.

20 Tältä osin oikeuskäytännöstä ilmenee, että asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla EU-tavaramerkki julistetaan mitättömäksi EUIPO:lle tehdyllä vaatimuksella tai loukkauskanteeseen kohdistuvalla vastakanteella, jos tämä tavaramerkki on rekisteröity saman asetuksen 7 artiklan säännösten vastaisesti.

21 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan tavaramerkkejä, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia, ei rekisteröidä. Saman asetuksen 7 artiklan 2 kohdan (josta tuli asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 2 kohta, josta puolestaan on tullut asetuksen 2017/1001 7 artiklan 2 kohta) nojalla asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohtaa sovelletaan, vaikka rekisteröinnin esteet olisivat olemassa ainoastaan osassa unionia.

22 Näiden merkkien tai merkintöjen katsotaan olevan kykenemättömiä täyttämään tavaramerkille asetettua perustehtävää eli yksilöimään tavaran tai palvelun kaupallisen alkuperän (tuomio 23.10.2003, SMHV v. Wrigley, C-191/01 P, EU:C:2003:579, 30 kohta ja tuomio 27.2.2002, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), T-34/00, EU:T:2002:41, 37 kohta).

23 Merkin kuuluminen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kiellon soveltamisalaan edellyttää, että merkin ja niiden tavaroiden tai palvelujen välillä, joita varten rekisteröintiä haetaan, on olemassa riittävän suora ja konkreettinen yhteys, jotta kohdeyleisö voi heti ja asiaa tarkemmin pohtimatta havaita, että merkillä kuvaillaan kyseessä olevia tavaroita ja palveluja tai niiden tiettyä ominaisuutta (ks. tuomio 12.1.2005, Deutsche Post EURO EXPRESS v. SMHV (EUROPREMIUM), T-334/03, EU:T:2005:4, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 22.6.2005, Metso Paper Automation v. SMHV (PAPERLAB), T-19/04, EU:T:2005:247, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Vaikka merkitystä ei myöskään ole sillä, onko tällainen ominaisuus kaupallisesti olennainen vai ainoastaan toissijainen, asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun ominaisuuden on kuitenkin oltava objektiivinen ja tavaran tai palvelun luonteesta johtuva piirre sekä kyseisen tuotteen tai palvelun kannalta olennainen ja pysyvä (ks. tuomio 7.5.2019, Fissler v. EUIPO (vita), T-423/18, EU:T:2019:291, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Kun on erityisesti kyse merkeistä tai ilmauksista, joita voidaan käyttää sen tyyppisten tavaroiden maantieteellisen alkuperän tai määränpään tai sen tyyppisten palvelujen suorituspaikan osoittamiseen, joita varten EU-tavaramerkin rekisteröintiä haetaan, eli kun on erityisesti kyse maantieteellisistä nimistä, on olemassa yleinen intressi siihen, että ne ovat vapaasti käytettävissä, koska näillä merkeillä tai ilmauksilla voidaan paitsi mahdollisesti kuvailla kyseisen tyyppisten tavaroiden tai palvelujen laatua ja muita ominaisuuksia myös vaikuttaa eri tavoin kuluttajien valintoihin esimerkiksi niin, että kuluttajat yhdistävät tavarat tai palvelut miellyttäväksi kokemaansa maantieteelliseen paikkaan (tuomio 6.9.2018, Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise v. EUIPO, C-488/16 P, EU:C:2018:673, 37 kohta; ks. myös analogisesti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 26 kohta).

26 Tältä osin on muistutettava, että maantieteellisiä nimiä ei voida rekisteröidä tavaramerkeiksi yhtäältä silloin, kun ne ovat sellaisten täsmällisesti määriteltyjen maantieteellisten paikkojen nimiä, jotka ovat jo tunnettuja kyseisen tyyppisten tavaroiden tai palvelujen osalta ja jotka asianomainen kohderyhmä yhdistää näihin tavaroihin tai palveluihin, eikä toisaalta sellaisia maantieteellisiä nimiä, joita yritykset mahdollisesti käyttävät vastaisuudessa ja jotka on jätettävä

tällaisten yritysten vapaaseen käyttöön, jotta nämä yritykset voisivat ilmaista kyseisten tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän (ks. analogisesti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 29, 30 ja 37 kohta).

27 Niinpä merkin rekisteröinti tulisi evätä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla vain, jos maantieteellinen nimi, joka halutaan rekisteröidä tavaramerkiksi, on sellaisen paikan nimi, jonka asianomainen kohderyhmä yhdistää hakemuksen tekemishetkellä kyseisen tyyppisiin tavaroihin ja palveluihin, tai jos on kohtuudella odotettavissa, että tällainen yhdistäminen voitaisiin tehdä vastaisuudessa (tuomio 6.9.2018, Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise v. EUIPO, C-488/16 P, EU:C:2018:673, 38 kohta; ks. myös analogisesti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 31 kohta).

28 Vaikka kohdeyleisö tuntisikin jonkin maantieteellisen paikan, tästä ei seuraa automaattisesti, että merkkiä voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan maantieteellistä alkuperää. Sen tutkimiseksi, täyttyvätkö kyseessä olevan rekisteröinnin hylkäysperusteen soveltamisedellytykset, on otettava huomioon kaikki merkitykselliset seikat, kuten kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen luonne, kyseisen maantieteellisen paikan maineen laajuus erityisesti kyseessä olevalla talouden alalla ja kyseisen paikan tunnettuusaste kohdeyleisön keskuudessa, asianomaisella toimialalla noudatetut tavat ja se, miltä osin kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen maantieteellinen alkuperä voi olla kohderyhmälle merkityksellinen asianomaisten tavaroiden tai palvelujen laadun tai muiden ominaisuuksien arvioimiseksi (ks. vastaavasti tuomio 25.10.2005, Peek & Cloppenburg v. SMHV (Cloppenburg), T-379/03, EU:T:2005:373, 49 kohta).

29 Lisäksi ehdottomaan hylkäysperusteeseen perustuvassa mitättömyysmenettelyssä on niin, että koska rekisteröidyn EU-tavaramerkin oletetaan olevan pätevä, mitättömyysvaatimuksen esittäjän on EUIPO:ssa vedottava konkreettisiin seikkoihin, joiden se katsoo vaikuttavan kyseisen tavaramerkin pätevyyteen (tuomio 13.9.2013, Fürstlich Castell'sches Domänenamt v. SMHV – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, EU:T:2013:424, 28 kohta).

30 Nyt käsiteltävässä asiassa on ensinnäkin todettava, ettei kantaja riitauta suuren valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen 89–93 kohdassa esittämää kohdeyleisön määritelmää, jonka mukaan kohdeyleisö muodostui riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemuksen jättämispäivänä 19.4.2002 unionin englanninkielisestä suuresta yleisöstä, joka sijaitsee Suomen, Irlannin, Alankomaiden, Skandinavian maiden, mukaan lukien Tanska, ja Yhdistyneen kuningaskunnan alueella.

31 Toiseksi suuri valituslautakunta on katsonut riidanalaisessa päätöksessä pääasiallisesti, että merkittävä osa kohdeyleisöstä tunsi sanan "Iceland" muun muassa Euroopan talousalueeseen (ETA) kuuluvan maan nimenä.

32 Tältä osin on yhtäältä korostettava, että riidanalaisella tavaramerkillä tarkoitetaan maantieteellisesti Euroopassa sijaitsevan sellaisen maan nimeä, joka muodostuu suhteellisen harvaan asutusta alueesta ja joka on pinta-alaltaan suurempi kuin jotkin unionin ja ETA:n jäsenvaltiot.

33 Toisaalta on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, suuri valituslautakunta ei ole pitänyt Islannin tuntemusta ratkaisevana perusteena arvioidessaan riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuutta. Se nimittäin on todennut riidanalaisen päätöksen 121 kohdassa selvästi, että kyseisen tavaramerkin kuvailevuuden arviointi edellyttää myös sellaisten muiden

merkityksellisten tekijöiden huomioon ottamista, jollaisia ovat kyseisen maantieteellisen nimen osoittaman paikan ominaispiirteiden tuntemus sekä yhteys tavara- ja palvelutyyppien ja riidanalaisen tavaramerkin välillä.

34 Kolmanneksi suuri valituslautakunta on ottanut riidanalaisessa päätöksessä huomioon sellaisia Islannin eri ominaispiirteitä, joiden perusteella voidaan sen mielestä päätellä, että Islanti on maa, joka kykenee tuottamaan lukuisia erityyppisiä tavaroita ja tarjoamaan laajan valikoiman palveluja.

35 Tältä osin on yhtäältä muistutettava, että kantaja kiistää sen, että olisi yleisesti tunnettua, että Islanti on yksi maailman ympäristöystävällisimmistä maista, suuren valituslautakunnan arvioinnin siitä, että Islannilla on merkittävät kauppasuhteet unionin jäsenvaltioihin, ja sen, että Islannin matkailuteollisuus on nopeassa kasvussa. Kantajan mielestä suuri valituslautakunta on katsonut virheellisesti, että Islannista vietävien tavaroiden yleisin määränpää on Tanska eikä Alankomaat, ja tehnyt tosiseikkoja koskevan virheen katsoessaan, että Islanti tarjoaa kohtuullisen laajan tavara- ja palveluvalikoiman.

36 On kuitenkin todettava, ettei kantaja esitä mitään konkreettista argumenttia tai seikkaa kyseenalaistaakseen suuren valituslautakunnan arviointien paikkansapitävyyden. Niinpä on katsottava, että kyseisten Islantia koskevien ominaispiirteiden arviointia ei voida kyseenalaistaa kantajan yleisellä ja täsmentämättömällä argumentaatiolla. Lisäksi niiden todisteiden tarkastelun perusteella, joihin suuri valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä tukeutunut, voidaan vahvistaa, että ne osoittavat oikeudellisesti riittävällä tavalla ensinnäkin, että Islanti oli ympäristöystävällinen maa (ks. riidanalaisen päätöksen 108, 109, 125, 126 ja 146 kohta, jotka koskevat muun muassa useita Islannin kansallisen energiaverkon haltijan hallinnoimia geotermistä energiaa tuottavia voimaloita ja vesivoimaloita ja Islannin energiantuotannon pitkäaikaista ekologisuutta sekä *Collins Dictionaryn* ja *Encyclopedia Britannican* esittämiä yhtäpitäviä tietoja); toiseksi, että Islanti oli suosittu matkailukohde (ks. riidanalaisen päätöksen 108 ja 109 kohta ja mainitun päätöksen 126 kohta, joissa viitataan muun muassa Íslandsstofan (Promote Iceland) Tanskassa, Ranskassa, Saksassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa vuonna 2015 tekemään tutkimukseen); kolmanneksi, että Islanti tarjosi laajan tuote- ja palveluvalikoiman ja ylläpiti samalla niiden osalta merkittäviä kauppasuhteita ETA-maihin (ks. riidanalaisen päätöksen 143 ja 144 kohta, joissa viitataan Islannin tilastotietoihin vuodelta 2015 ja Islannin tilastotoimiston ulkomaankauppajaoston puheenjohtajan 27.1.2016 antamaan lausuntoon, joka koskee Islannista unioniin suuntautunutta vientiä vuosina 1999–2014).

37 Toisaalta kantajan ja INTA:n väitteistä, jotka koskevat niiden Islannin ominaispiirteiden merkityksellisyyttä, jotka on otettu riidanalaisessa päätöksessä huomioon arvioitaessa kyseisen maan ja riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen välistä yhteyttä, on todettava, että edellä 26 ja 27 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että tavaramerkit ovat kuvailevia silloin, kun ne osoittavat paitsi tiettyjä maantieteellisiä paikkoja, joiden katsotaan jo olevan tunnettuja asianomaisen tavara- ja palveluryhmän osalta, myös paikkoja, joiden osalta on kohtuullista olettaa, että yritykset käyttävät niitä vastaisuudessa merkintöinä kyseisten tavaroiden tai palvelujen ryhmän maantieteellisestä alkuperästä.

38 Edellä esitetystä seuraa, että kantaja väittää virheellisesti, että nyt käsiteltävässä asiassa oli tarpeen arvioida sitä, miten tunnettu Islanti oli tai saattoi vastaisuudessa olla kohdeyleisön keskuudessa riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen yhteydessä. On nimittäin niin, kuten edellä 28 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että huomioon on otettava joukko seikkoja, sellaisina kuin ne olivat 19.4.2002, sekä tulevaisuuteen suuntautuvan näkemyksen mukaisesti ne, jotka eivät rajoitu pelkkään kysymykseen tunnettuudesta. Lisäksi

Islannin eri ominaispiirteet, jotka suuri valituslautakunta on ottanut huomioon, ovat tärkeitä määritettäessä, missä määrin kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen maantieteellinen alkuperä voi olla asianomaisessa kohderyhmässä merkityksellinen arvioitaessa kyseisten tavaroiden tai palvelujen laatua tai muita ominaisuuksia.

39 Näistä samoista syistä kantaja ei voi perustellusti moittia suurta valituslautakuntaa siitä, että se on ottanut huomioon taloudellisen vaurauden sekä lisäksi esittänyt arvion bruttokansantuotteesta (BKT), ammattitaitoisesta työvoimasta tai eri teollisuudenalojen läsnäolosta, koska näiden kriteerien perusteella voitiin määrittää, saattoiko Islannista tulla tunnettu kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen maantieteellisen alkuperän paikkana. Riidanalaisen päätöksen kokonaistulkinnasta ja erityisesti sen 146, 147, 164, 167 ja 185 kohdan loppuosan tulkinnasta ilmenee, että suuri valituslautakunta on tunnustanut Islannin talouden merkityksellisyyden (niin BKT:n kaltaisten määrällisten näkökohtien kuin laadullistenkin näkökohtien kannalta) tukeakseen päätelmäänsä, joka koskee kyseisen maan kykyä tuottaa ja tarjota laajaa tavara- ja palveluvalikoimaa ja riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuutta kohdeyleisön mielessä. Tältä osin on vielä todettava, että oikeuskäytännöstä ilmenee, että BKT:llä on merkitystä määritettäessä rekisteröitäväksi haetulla merkillä nimetyn maantieteellisen paikan ominaisuuksia ja näin ollen arvioitaessa kyseisen merkin kattamien tavaroiden ja palvelujen ja nimetyn maantieteellisen nimen välistä yhteyttä (ks. vastaavasti tuomio 23.2.2022, Govern d'Andorra v. EUIPO (Andorra), T-806/19 P, ei julkaistu, EU:C:2022:87, 65 kohta).

40 Edellä esitetyn perusteella on suoritettava konkreettinen tutkinta, joka koskee sitä, kuvasiko riidanalainen tavaramerkki rekisteröintihakemuksen tekoajankohtana kohdeyleisön silmissä paikkaa, jolla oli yhteys asianomaisiin tavara- ja palveluryhmiin, tai oliko kohtuudella odotettavissa, että tällainen yhteys voisi syntyä vastaisuudessa.

Riidanalaisen tavaramerkin kattamat luokkiin 29–32 kuuluvat tavarat

41 Ensinnäkin suuri valituslautakunta on katsonut, että elintarvikkeiden, juomien ja maataloustuotteiden maantieteellisen alkuperän osoittaminen on paitsi yleinen käytäntö kaupassa myös tiettyjen tavaroiden osalta velvollisuus kuluttajien korkeatasoisen terveydensuojelun varmistamiseksi ja heidän tiedonsaantioikeutensa takaamiseksi. Näin ollen kuluttajat, jotka kohtaavat kyseisissä tavaroissa mainitun maan nimen, mieltävät sen todennäköisemmin alkuperäpaikaksi ja kuvailevassa merkityksessä, vaikka kyseinen maa ei olisikaan laajalti tunnettu tai tunnettu tietyn tavaran osalta.

42 Toiseksi suuri valituslautakunta on katsonut, että vaikka Islanti voidaan yhdistää pääasiallisesti kalaan, mereneläviin, lihaan ja maitotuotteisiin, se tuottaa muitakin elintarvikkeita, kuten hedelmiä, vihanneksia ja yrttejä. Lisäksi geotermisellä energialla lämmitettyjen kasvihuoneiden avulla voidaan kohtuudella odottaa melko monipuolista elintarvikkeiden tuotantokapasiteettia. Kun otetaan huomioon, että siipikarjaa kasvatetaan ja että munia ja viljaa, olutta, vettä, hedelmämehuja ja muita alkoholittomia juomia yleisesti tuotetaan, pakataan ja pidetään kaupan Euroopassa, kuluttajat katsovat, että nämä tuotteet voivat olla peräisin Islannista. Tämä koskee myös syötäviä rasvoja ja öljyjä ja erityisesti rapsiöljyä, jota voidaan viljellä kylmemmissä ilmastoissa.

43 Kolmanneksi suuri valituslautakunta on päättänyt, että vaikka tiettyjä luokkaan 30 kuuluvia tavaroita, kuten kaakaota, kahvia, teetä, riisiä, saagoa ja tapiokaa, ei niiden luonteen johdosta viljellä Islannissa, niitä voidaan kuitenkin jalostaa siellä ja mukauttaa paikalliseen makuun.

44 Kantaja väittää pääasiallisesti, että suuri valituslautakunta on luokkiin 29–32 kuuluvien tavaroiden ja kyseessä olevan maantieteellisen nimen välistä yhteyttä arvioidessaan keskittynyt virheellisesti siihen, että Islanti valmistaa tietyssä määrin elintarvikkeita, vaikka ne edustavatkin vain hyvin pientä osaa tämän maan viemistä tavaroista. Lisäksi suuren valituslautakunnan arviot ovat tiettyjen ”eksoottisten” tavaroiden osalta puhtaasti teoreettisia. Kantaja väittää lisäksi, että oikeudellinen velvollisuus ilmoittaa alkuperämaa tavarassa ei vaikuta millään tavoin tämän maan nimen käyttöön tavaramerkkinä.

45 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että luokkiin 29–32 kuuluvat tavarat sisältävät kasvi- ja eläinperäisiä elintarvikkeita ja ihmisravinnoksi tarkoitettuja nesteitä, jotka kaikki kuuluvat elintarvikealaan.

46 Oikeuskäytännön mukaan maatalouselintarvikkeita koskevan tavanomaisen käytännön mukaista on, että niitä kuvataan maantieteellisellä ilmauksella, joka osoittaa siten tai voi osoittaa niiden maantieteellisen alkuperän (ks. vastaavasti tuomio 15.10.2003, Nordmilch v. SMHV (OLDENBURGER), T-295/01, EU:T:2003:267, 42–45 kohta). Tällaisten tavaroiden maantieteellisestä alkuperästä voidaan katsoa, että se voi olla kohdeyleisön kannalta edellä 28 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla erityisen merkityksellinen arvioitaessa niiden laatua tai muita ominaisuuksia.

47 Näihin toteamuksiin on lisättävä Islannista peräisin olevien asianomaisten tuotteiden erityispiirteisiin liittyvät näkökohdat, kun otetaan huomioon Islantiin liittyvät luonnolliset tekijät sekä kyseisten tuotteiden valmistus- tai käsittelymenetelmä. Näitä näkökohtia havainnollistavat EUIPO:ssa käydyn hallinnollisen menettelyn aikana esitetyt todisteet, erityisesti Icelandic Lamb Marketing Boardin (Islannin karitsojen markkinointivirasto) karitsojen kasvatuksesta Islannissa laatima esite (riidanalaisen päätöksen 154 kohta), jonka otsikko on *Buyers Guide – From nature to the table – Flavoured by the wild pastures of Iceland* (Osto-opas – Luonnosta pöytään – Maut Islannin luonnonvaraisilta laitumilta) ja jolla on merkitystä, vaikka se onkin vuodelta 2010, riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemuksen jättämisajankohtana vallinneeseen tilanteeseen nähden siltä osin kuin siinä viitataan karitsojen ”perinteiseen” kasvatusprosessiin ja niiden lihan käsittelyyn. Kyseisestä asiakirjasta ilmenee muun muassa, että karitsoja kasvatettiin niiden lihan korkean laadun saavuttamiseksi luonnonvaraisessa ympäristössä noudattaen korkeita laatuvaatimuksia. Samassa asiakirjassa viitataan lisäksi siihen, mitä on pidettävä kulttuuriperintönä kyseisellä tuotannonalalla.

48 Toiseksi on todettava, että kuten Íslandsstofan (Promote Iceland), Islannin ja SA – Business Icelandin EUIPO:ssa käydyn hallinnollisen menettelyn aikana esittämästä asiakirja-aineistosta ilmenee, Islanti tuottaa ja vie maasta erityyppisiä maatalouselintarvikkeita, muiden muassa kaloja ja kalapohjaisia tuotteita, naudan-, lampaan- ja sianlihaa, maitotuotteita, hedelmiä ja vihanneksia, kuten erityyppisiä lehtisalaatteja, kaaleja, tomaatteja, parsakaaleja, porkkanoita ja paprikoita, erilaisia marjoja, leviä ja yrttejä, suklaata sisältäviä makeisia sekä juomia, kuten olutta ja alkoholittomia juomia. Kyseisestä asiakirja-aineistosta ilmenee erityisesti, että Islanti valmisti ja vei näitä tavaroita vuosina 1999–2014 eli ajanjaksolla sekä ennen riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää että sen jälkeen (ks. riidanalaisen päätöksen 154 kohta, erityisesti Islannin tilastotoimiston ulkomaankauppajaoston puheenjohtajan 27.1.2016 antama lausunto, joka koskee ajanjaksoa 1999–2014, sekä Islannin vuodelta 2015 laadittu vuotuinen tilastoasiakirja, joka sisältää tuotantoaloittain eriteltyjä konkreettisia tietoja Islannista unioniin ja ETA:an suuntautuneesta viennistä).

49 Lisäksi suuri valituslautakunta on perustellusti todennut riidanalaisen päätöksen 155 kohdassa (ks. edellä 42 kohta) tiettyjen muiden kyseessä olevien tuotteiden, kuten siipikarjan ja munien, osalta, että niitä voidaan kasvattaa ja tuottaa kaikkialla Euroopassa ja siis mahdollisesti myös Islannissa. Syötäviä rasvoja ja öljyjä, erityisesti rapsiöljyä, voidaan myös tuottaa tai viljellä kylmemmissäkin ilmastoissa, kuten Islannissa. Näin ollen näitä luokkiin 29–32 kuuluvia riidanalaisen tavaramerkin kattamia tavaroita voidaan kaiken kaikkiaan valmistaa, pakata ja myydä Islannissa ja viedä ETA-maihin. Näitä samoja toteamuksia sovelletaan, kuten suuri valituslautakunta on todennut riidanalaisen päätöksen 155 kohdassa, olueen ja alkoholittomiin juomiin.

50 Tästä ilmenee, että Islanti tuotti riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekoajankohtana laajan valikoiman riidanalaisen tavaramerkin kattamia luokkiin 29–32 kuuluvia tavaroita, että se myös vei näitä tavaroita ja että se saattoi tuottaa muitakin tavaroita. Kun otetaan huomioon näiden tavaroiden nykyinen tai potentiaalinen valmistus- ja vientikapasiteetti Islannissa, on katsottava, että kun jotakin luokkiin 29–32 kuuluvaa tavaraa myydään riidanalaisella tavaramerkillä, sen alkuperäksi voidaan mieltää Islanti. Tältä osin – toisin kuin kantaja väittää – suurta valituslautakuntaa ei voida moittia siitä, ettei se ole ottanut huomioon sitä seikkaa, joka liittyy Islannin elintarvikeviennin väitettyyn ”vähäiseen” osuuteen. Vaikka oletettaisiin, että Islannin nykyinen elintarvikevienti ei muodosta kovinkaan merkittävää osaa sen viennistä yleensä, tällaisella väitteellä ei voida kyseenalaistaa tavaramerkin ja luokkiin 29–32 kuuluvien tavaroiden välistä kuvailevaa yhteyttä, koska siinä ei oteta huomioon tulevaisuuteen suuntautuvaa näkemystä yhteydestä, joka voidaan kohtuudella todeta olevan riidanalaisen tavaramerkin ja sen kattamien tavaroiden välillä.

51 Lisäksi siltä osin kuin kantaja esittää argumentteja, joilla pyritään kiistämään riidanalaisen tavaramerkin ja hylkeenlihan välisen yhteyden olemassaolo, on todettava, ettei se kyseenalaista sitä, että Islannissa tuotetaan muitakin lihalajeja, kuten naudan-, lampaan- ja sianlihaa, ja hallinnollisen menettelyn aikana esitettyjen todisteiden mukaan Islanti vie niitä. Näin ollen kantajan argumentaatiolla ei voida kyseenalaistaa riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuutta luokkaan 29 kuuluvan ”lihan” laajemman ryhmän osalta.

52 Luokkaan 30 kuuluvan kaakaon, kahvin ja teen osalta on kyllä totta, kuten kantaja väittää, että näitä tuotteita ei jo niiden luonteenkaan takia viljellä Islannissa ja että on epätodennäköistä, että niitä viljeltäisiin siellä vastaisuudessa. Suuri valituslautakunta on kuitenkin todennut perustellusti, että niitä voidaan jalostaa siellä ja mukauttaa paikalliseen makuun, kuten suklaan valmistusta koskevat todisteet, joihin se viittaa riidanalaisen päätöksen 154 kohdassa ja jotka koskevat paikallisia makeisyrityksiä, osoittavat. Suuren valituslautakunnan mainitsemat esimerkit teevalikoimista, jotka ovat peräisin Irlannista, Englannista tai Skotlannista, joissa tätä tuotetta ei kuitenkaan viljellä, ja joita tarjottiin vähittäismyyntiin unionissa, ovat tästä myös merkityksellisiä esimerkkejä.

53 Vaikka kantajan väitteet olisi ymmärrettävä siten, että ne koskevat sellaisten todisteiden puuttumista, jotka tukisivat sitä, että Islannissa on olemassa kaakaon, kahvin tai teen kaltaisten tuotteiden jalostamisen tai paikallisiin mieltymyksiin mukauttamisen käytäntö, on kuitenkin todettava, että kyseinen mahdollisuus oli kohdeyleisön näkökulmasta edelleen kohtuullinen. Tällainen tuotetyyppi nimittäin voi kuulua erityiseen markkinointiin, jossa korostetaan tuotetta, jonka makuarvot soveltuvat paikalliseen makuun, tai muihin niiden maantieteelliseen alkuperään liittyviin erityisominaisuuksiin.

54 On korostettava, että näillä tuotteilla sekä tietyillä muilla luokkiin 29–32 kuuluvilla tuotteilla, kuten mausteilla, hiivalla tai suolalla, voi olla mukauttamisen jälkeen Islannille ominaisia erityispiirteitä, kun otetaan huomioon esimerkiksi käsittelymenetelmät, jotka mahdollistavat erityisten makujen korostamisen, ja kohdeyleisö voi mieltää ne sellaisiksi.

55 Kaiken edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että suuri valituslautakunta on katsonut perustellusti, että riidanalainen tavaramerkki on luokkiin 29–32 kuuluvien tavaroiden osalta kuvaileva.

Riidanalaisen tavaramerkin kattamat luokkiin 7–11 kuuluvat tavarat

56 Todetakseen, että riidanalainen tavaramerkki on kuvaileva luokkiin 7 ja 11 kuuluvien tavaroiden osalta, suuri valituslautakunta on ensinnäkin ottanut huomioon tekijät, jotka liittyvät pakastimia ja muita sähkölaitteita käyttävän vahvan kalastus- ja elintarvikejalostusteollisuuden olemassaoloon Islannissa, Islannin talouden vakauteen ja hyvään kuntoon sekä siihen, että maa yhdistetään vihreään energiaan ja kestävyyteen, koska se on laajalti tunnettu tällä alalla. Tämän jälkeen se on analysoinut kuluttajien ostotottumuksia tällä alalla. Lopuksi suuri valituslautakunta on katsonut pääasiallisesti, että riidanalaisella tavaramerkillä kyetään kuvailemaan riidanalaisen tavaramerkin kattamien luokkiin 7 ja 11 kuuluvien tavaroiden kestäviä ja ekologisia olennaisia piirteitä.

57 Kantaja moittii suurta valituslautakuntaa siitä, että se on katsonut, että luokkiin 7 ja 11 kuuluvat tavarat voidaan valmistaa Islannissa, vaikka tämän maan taloudelliset ja maantieteelliset ominaispiirteet eivät osoita tällaista valmistuskapasiteettia.

58 Aluksi on muistutettava, että luokkiin 7 ja 11 kuuluvat tavarat sisältävät muun muassa erilaisia kodinkoneita sekä niiden osia ja komponentteja. Kantaja ei kiistä suuren valituslautakunnan toteamusta, jonka mukaan nämä tavarat voivat helposti hyötyä kestävän kehityksen imagosta, joka liittyy muun muassa niiden ympäristöystävälliseen valmistukseen ja vähäiseen energiankulutukseen.

59 Lisäksi on yhtäältä todettava, kuten valituslautakunta on korostanut riidanalaisen päätöksen 164 kohdassa, että vahvan teollisuuden, ammattitaitoisen työvoiman sekä terveen ja vakaan talouden olemassaolon sekä sen johdosta, että Islannin hallitus kannusti innovaatioihin ja luovuuteen, kohdeyleisö saattoi vuonna 2002 mieltää Islannin kykenevän valmistamaan kaikkia kyseessä olevia mainittuihin luokkiin kuuluvia tavaroita tai kykenemään siihen ennakoitavissa olleessa tulevaisuudessa.

60 Toisaalta, kuten Íslandsstofan (Promote Iceland), Islannin ja SA – Business Icelandin hallinnollisen menettelyn aikana toimittamasta asiakirja-aineistosta ilmenee (ks. 2.11.2017 esitetyt huomatukset, liite 3), jotkin Islantiin sijoittautuneet yritykset valmistavat riidanalaisen tavaramerkin kattamia luokkiin 7 ja 11 kuuluvia tavaroita, kuten jääkaappeja ja pakastimia. Vaikka nämä todisteet koskevat vuotta 2017, ne ovat havainnollisia, mukaan lukien riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemuksen jättämispäivään eli 19.4.2002 nähden, erityisesti siltä osin kuin ne havainnollistavat asianomaisen alan islantilaisten yritysten teknistä kapasiteettia.

61 Niinpä voidaan kohtuudella katsoa, että kohdeyleisö saattoi mieltää riidanalaisen tavaramerkin osoitukseksi siitä, että luokkiin 7 ja 11 kuuluvat tavarat olivat peräisin Islannista ja ne olivat tämän maan imagon perusteella ympäristöystävällisiä (ks. edellä 36 kohta) ja että niillä oli kestävyyteensä tai ekologiseen ulkomuotoonsa liittyneitä ominaisuuksia.

62 Tätä päätelmää ei voi horjuttaa kantajan esittämä arvostelu, jonka mukaan suuren valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen 80, 147 ja 163 kohdassa tekojäseniin (proteeseihin) tekemät viittaukset eivät ole merkityksellisiä nyt käsiteltävässä asiassa, koska riidanalaista tavaramerkkiä ei ollut rekisteröity tällaisia tavaroita varten. Tältä osin riittää, kun todetaan, että suuri valituslautakunta on viitannut siihen ainoastaan havainnollistaakseen Íslandsstofan (Promote Iceland), Islannin ja SA – Business Icelandin tavoin islantilaisten yritysten kykyä valmistaa pitkälle kehitettyjä tuotteita, jotka ovat teknologian kehityksen kärjessä. Tällainen seikka oli merkityksellinen arvioitaessa mahdollisuutta, että Islanti mielletään luokkiin 7 ja 11 kuuluvien tavaroiden maantieteellisen alkuperän paikaksi.

63 Edellä esitetystä seuraa, että suuri valituslautakunta on katsonut perustellusti, että riidanalainen tavaramerkki on luonteeltaan kuvaileva luokkiin 7 ja 11 kuuluvien tavaroiden osalta.

Riidanalaisen tavaramerkin kattamat luokkaan 16 kuuluvat tavarat

64 Suuri valituslautakunta on katsonut riidanalaisessa päätöksessä pääasiallisesti, että luokkaan 16 kuuluvat paperi- ja pahvituotteet sekä paperitarvikkeet on tarkoitettu päivittäiskäyttöön ja että kohdeyleisö mieltää riidanalaisen tavaramerkin osoitukseksi siitä, että nämä tavarat ovat peräisin Islannista ja että ne ovat ympäristöystävällisiä. Lisäksi painotuotteista tai kausijulkaisuista suuri valituslautakunta on todennut, että kohdeyleisö saattaa olettaa niiden koskevan Islantia.

65 Kantaja moittii suurta valituslautakuntaa pääasiallisesti siitä, että se on tukeutunut pelkkiin oletuksiin, joiden mukaan Islanti voisi tuottaa tulevaisuudessa luokkaan 16 kuuluvia tavaroita.

66 Tältä osin on ensinnäkin katsottava suuren valituslautakunnan tavoin pääasiallisesti, että ”paperi, pahvi, paperitavarat, pahvitavarat, käärimis- ja pakkaustarvikkeet; paperi- ja muovikassit, kaikki pakkaukseen; wc-paperi, paperipyyhkeet, kantokassit, muovikassit, paperi- ja muovipussit; pussinsulkimet; nimilaput; kuulakärkikynät, mustekynät ja lyijykynät; siirtokuvat; hintatarrat ja -laput sekä pidikkeet kirjekuorien muodossa” voidaan valmistaa biohajoavista materiaaleista tai valmistusprosesseissa, jotka voivat vähentää niiden ympäristövaikutuksia.

67 Tuotteiden ja niiden pakkausten vähäinen ympäristövaikutus voi merkitä laatua, joka yhdistetään kyseisiin tuotteisiin tai pakkauksiin, edes osalle yleisöstä, joka antaa merkitystä ekologisuudelle, erityisesti sellaisten tunnollisten kuluttajien osalta, joille helppo jätteiden hyödyntäminen ja niiden kierrätys on tärkeää.

68 Niinpä suuri valituslautakunta on katsonut perustellusti, että kohdeyleisö mieltäisi riidanalaisen tavaramerkin, jossa nimetään Islanti eli maa, joka tunnetaan ympäristöystävälliseksi (ks. edellä 36 kohta), osoitukseksi luokkaan 16 kuuluvien tavaroiden maantieteellisestä alkuperästä tai niiden ekologisuutta koskevasta ominaispiirteestä, joka liittyy kyseiseen maantieteelliseen alkuperään.

69 Toiseksi siltä osin kuin kyseessä ovat ”painotuotteet, kausijulkaisut ja paperikauppatavarat”, kantaja ei kiistä sitä, että nämä tuotteet saattoivat koskea Islantia niiden valmistuspaikasta riippumatta. Näin ollen on katsottava, että riidanalainen tavaramerkki on kuvaileva luokkaan 16 kuuluvien tavaroiden osalta.

Riidanalaisen tavaramerkin kattamat luokkaan 35 kuuluvat palvelut

70 Riidanalaisen tavaramerkin kattamat luokkaan 35 kuuluvat palvelut viittaavat pääasiallisesti vähittäismyyntiin myymälöissä ja verkossa.

71 Suuri valituslautakunta on katsonut pääasiallisesti, että riidanalaista tavaramerkkiä voidaan käyttää viittauksena paikkaan, josta luokkaan 35 kuuluvat vähittäismyyntipalvelut yleensä suoritetaan. Lisäksi kohdeyleisö voi mieltää tämän tavaramerkin viittaukseksi mainittujen palvelujen yhteydessä myytyjen tavaroiden erityiseen laatuun.

72 Kantaja väittää pääasiallisesti, että on epätodennäköistä, että luokkaan 35 kuuluvat palvelut olisivat peräisin Islannista, kun otetaan huomioon sen vähäinen väestöntiheys ja se, että sen alue on suurelta osin asumatonta, mikä ei mahdollista elintarvikemyymäläketjun ylläpitämistä. Lisäksi kantaja korostaa sitä, että Islanti ei ”vie” mitään vähittäismyyntipalveluja.

73 On korostettava, että riidanalaisen tavaramerkin kattamat vähittäismyyntipalvelut koskevat elintarvikkeita, juomia ja kotitaloustavaroita, jotka kaikki ovat Islannissa valmistettuja. Lisäksi kyse voi olla kalojen, merenelävien tai muiden merestä peräisin olevien tuotteiden kaltaisista tuotteista, joiden osalta kantaja ei kiistä sitä, että Islanti tunnetaan alkuperämaana.

74 Siltä osin kuin kyse on kantajan argumenteista, jotka koskevat riidanalaisen tavaramerkin kattamien palvelujen viennin puuttumista ja sitä, ettei Islanti ole laajalti tunnettu näiden palvelujen osalta, ja argumenteista, joiden mukaan Islannin väestön koko on esteenä Islannin kyvylle ylläpitää elintarvikemyymäläketjua, tällaiset argumentit eivät voi menestyä niistä samoista syistä, jotka esitettiin edellä 37 ja 38 kohdassa, eikä kyseessä olevan maantieteellisen paikan demografisen merkityksen mukaan tehtävä erottelu sitä paitsi ole merkityksellinen. On nimittäin kohtuullista katsoa, että kun kyseessä olevat palvelut on varustettu riidanalaisella tavaramerkillä, ne mielletään suoritetuiksi kyseisessä maassa sijaitsevissa liikkeissä.

75 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että suuri valituslautakunta on katsonut perustellusti, että riidanalainen tavaramerkki on kuvaileva luokkaan 35 kuuluvien palvelujen osalta.

Tietyt kantajan ja INTA:n monialaiset väitteet

76 Mikään muu kantajan ja INTA:n argumenteista ei ole omiaan kumoamaan suuren valituslautakunnan päätelmää, joka koskee riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuutta sen kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta.

77 Ensinnäkin kantaja ja INTA väittävät, että suuri valituslautakunta on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan pääasiallisesti, että maiden nimien rekisteröinti on välttämättä ristiriidassa asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c ja f alakohdassa tarkoitetun ehdottoman hylkäysperusteen kanssa riippumatta asianomaisista tavaroista tai palveluista.

78 On kuitenkin todettava, että tällainen väite johtuu riidanalaisen päätöksen virheellisestä tulkinnasta. Kuten riidanalaisen päätöksen ja erityisesti sen 94–209 kohdan kokonaistarkastelusta ilmenee, suuri valituslautakunta nimittäin on tehnyt yksityiskohtaisen analyysin riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuudesta kaikkien kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen osalta.

79 Toiseksi kantajan argumentista, jonka mukaan asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b alakohdan (josta tuli asetuksen N:o 207/2009 12 artiklan b alakohta, josta on puolestaan tullut asetuksen 2017/1001 14 artiklan b alakohta) perusteella voidaan varmistaa, että nimeä ”Iceland” käytetään islantilaisissa yksiköissä, on todettava, että tässä säännöksessä, jonka otsikko on ”[EU-]tavaramerkkiin kohdistuvat rajoitukset”, säädetään seuraavaa:

”[EU-]tavaramerkki ei oikeuta haltijaa kieltämään toista käyttämästä elinkeinotoiminnassa:

– –

b) tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia osoittavia merkintöjä,

– –

jos nämä käyttävät niitä hyvää liiketapaa noudattaen.”

80 Edellä 79 kohdassa mainitulla säännöksellä pyritään muun muassa ratkaisemaan ne ongelmat, joita aiheutuu siitä, että pelkästään tai osittain maantieteellisestä nimestä koostuva tavaramerkki on rekisteröity, eikä tällä säännöksellä anneta kolmansille oikeutta käyttää tällaista nimeä tavaramerkkinä, vaan sillä ainoastaan turvataan kolmansille mahdollisuus käyttää tällaista nimeä deskriptiivisesti eli tavaran maantieteellisen alkuperän ilmaisemiseen sillä edellytyksellä, että nimeä käytetään immateriaalioikeuksien alalla sovellettavien hyvien liiketapojen mukaisesti (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 26–28 kohta).

81 Toisin kuin kantaja näyttää antavan ymmärtää, sillä seikalla, että asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b alakohdassa varmistetaan, että kukin taloudellinen toimija voi vapaasti käyttää tavaroiden ja palvelujen ominaisuuksia koskevia merkintöjä, ei voida varmistaa kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevan yleisen edun suojaamista. Päinvastoin kyseinen seikka osoittaa intressin siihen, että asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, luettuna yhdessä 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan kanssa, säädettyä mitättömyysperustetta, joka sitä paitsi on ehdoton, sovelletaan todella jokaiseen merkkiin, joka voi kuvata jotain niiden tavaroiden tai palvelujen ominaisuutta, joita varten sen rekisteröintiä tavaramerkiksi haetaan (ks. vastaavasti tuomio 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kantajan argumentti on siis hylättävä perusteettomana.

82 Kolmanneksi kantaja näyttää arvostelevan suurta valituslautakuntaa siitä, että tämä on jättänyt tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen takia tutkimatta 2.8.2019 päivätyn tutkimuksen, jossa otettiin huomioon kesäkuussa 2019 käytyjä puhelinkeskusteluja.

83 Riidanalaisen päätöksen 137, 138, 158 ja 205 kohdan yhteisen tarkastelun perusteella on kuitenkin todettava, että suuri valituslautakunta ei ole analysoinut 2.8.2019 päivätyn tutkimuksen tutkittavaksi ottamista koskevaa kysymystä vaan kysymystä sen todistusarvosta.

84 Lisäksi on riittävää todeta, että vaikka kantaja pyrkisikin riitauttamaan kyseisen tutkimuksen todistusvoiman arvioinnin, se ei esitä mitenkään, mikä konkreettinen seuraus mainitulla tutkimuksella on sen mielestä ollut riidanalaisen tavaramerkin kuvailevuuden arvioinnille. Joka

tapauksessa on niin, kuten suuri valituslautakunta on perustellusti katsonut riidanalaisen päätöksen 158 kohdassa, että pelkästään se, että haastatelluilta henkilöiltä kysytään, mitkä tavarat tulevat heille mieleen, kun he kohtaavat riidanalaisen tavaramerkin, ei ole sellainen täysin varma ja asianmukainen testi, jonka avulla voitaisiin arvioida kyseisen tavaramerkin kuvailevuutta, vaan tämä arviointi on aina tehtävä ottamalla huomioon kyseisen tavaramerkin kattamat tavarat ja palvelut (ks. edellä 23 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö).

85 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista

86 Toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää INTA:n tukemana pääasiallisesti, että valituslautakunta on rikkonut asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa.

87 EUIPO, Íslandsstofa (Promote Iceland), Islanti ja SA – Business Iceland kiistävät kantajan ja INTA:n argumentit.

88 Koska asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että siinä luetelluista ehdottomista hylkäysperusteista yhden soveltaminen riittää siihen, ettei merkkiä voida rekisteröidä EU-tavaramerkiksi, ja kun otetaan huomioon, että on hylättävä kantajan ensimmäinen kanneperuste, joka koskee suuren valituslautakunnan päätelmää, jonka mukaan kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa voidaan soveltaa riidanalaisen tavaramerkin julistamiseen mitättömäksi kaikkien sen kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta, ei ole tarpeen tutkia, onko kantajan esittämä mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva toinen kanneperuste perusteltu.

89 Kaiken edellä esitetyn perusteella toinen kanneperuste ja siis koko kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

90 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

91 Koska asiassa on pidetty istunto ja kantaja on hävinnyt asian, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut EUIPO:n, Islannin, Íslandsstofan (Promote Iceland) ja SA – Business Icelandin vaatimusten mukaisesti.

92 INTA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Iceland Foods Ltd velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO), Íslandsstofan (Promote Iceland), Islannin ja SA – Business Icelandin oikeudenkäyntikulut.

3) International Trademark Association (INTA) vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Dimitrakopoulos

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä heinäkuuta 2025.

Allekirjoitukset